

Sygn. akt: I C 112/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSR del. Beata Majewska-Czajkowska
Protokolant:	Julia Piątek

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa H. L.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. odstępuje od obciążania powódki kosztami postępowania;
3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach adwokatowi P. R. kwotę 8.856,00 (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć) złotych w tym podatek VAT 1656,00 (tysiąc sześćset pięćdziesiąt sześć) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powódce z urzędu.

SSR del. Beata Majewska-Czajkowska

Sygn. akt I C 112/14

UZASADNIENIE

Powódka H. L. wniosła o zasądzenie od pozwanej Gminy G. kwoty 912 000,00 zł jako skapitalizowanej renty za okres od lutego 1989 roku wyłącznie do maja 2014 roku włącznie wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jej rzecz renty w wysokości 3000 złotych miesięcznie począwszy od czerwca 2014 roku płatnej do dnia 15 każdego miesiąca wraz z odsetkami w wysokości ustawowej w przypadku opóźnienia w płatności każdej z rat. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego. Ustanowiony dla powódki pełnomocnik z urzędu adwokat P. R. wniósł o przyznanie na swoją rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce.

Uzasadniając swoje stanowisko powódka wskazała, że pozwana udostępniła jej lokal mieszkalny z zasobów komunalnych położony w G. przy ulicy (...), który nie odpowiada jakimkolwiek normom przewidzianym dla pomieszczeń, w którym mają przebywać ludzie. Warunki zamieszkania były bezpośrednią przyczyną pogorszenia stanu zdrowia powódki oraz stałego leczenia w warunkach ambulatoryjnych, m.in. zdiagnozowano u niej zaburzenia

afektywne oraz zaburzenia osobowości wraz z zespołami depresyjnymi. Jako podstawę swojego roszczenia wskazała art.415 kc i 417 kc.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że powódka nie wykazała związku między jej stanem zdrowia oraz działaniem po stronie pozwanej. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia za okres wcześniejszy niż 3 lata przed dniem złożenia pozwu. Ponadto wskazała, że roszczenie powódki jest sprzeczne z art. 5 kc.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka zawarła z pozwaną umowę najmu (...).10.1997r. i zamieszkała w mieszkaniu należącym do Gminy G. położonym w G. przy ulicy (...). Wcześniej zamieszkiwała również w lokalu należącym do Gminy G. położonym przy ul. (...). C., z którego jednak została eksmitowana z powodu łamania regulaminu porządku domowego.

W chwili zawarcia umowy najmu lokal położony w G. przy ulicy (...) składał się z dwóch pokoi i kuchni, był wyposażony w przenośny piec kuchenny oraz pokojowy piec kaflowy. Podłoga była wykonana z płyt paździerzowych pokrytych wykładziną. Lokal był wyposażony w stolarkę okienną i drzwiową, ściany były otynkowane oraz pomalowane farbą emulsyjną, lokal był wyposażony w instalację elektryczną. Nie było łazienki, dostępu do ciepłej wody, brakowało instalacji gazowej, ubikacja znajdowała się poza mieszkaniem w piwnicy. Ogólna powierzchnia lokalu wynosiła 42,90 m². W chwili wydania lokalu w dniu 25 czerwca 1996 roku zgodnie z protokołem zdawczo-odbiorczym wyposażenie lokalu było w dobrym stanie technicznym. Lokal w chwili zajęcia go przez powódkę miał niski standard, na co jednak powódka podpisując umowę wyrażała zgodę, a okoliczności te miały wpływ na niską cenę czynszu.

Powódka w trakcie zamieszkiwania wielokrotnie występowała do Gminy G. o przeprowadzenie prac remontowych i modernizacyjnych przedmiotowego lokalu tj. zamontowanie nowych instalacji i wykonanie napraw istniejącej instalacji oraz o naprawę i konserwację wyposażenia mieszkania.

Gmina dokonywała stosownych przeglądów i podejmowała decyzje o przeprowadzeniu koniecznych remontów.

W 2006 roku pozwana dokonała w przedmiotowym lokalu wymiany stolarki okiennej (montaż okien PCV), w 2009 roku przeprowadziła remont pieca pokojowego oraz zamontowała piec kuchenny. W 2013 roku pozwana przeprowadziła remont instalacji elektrycznej oraz wykonano instalację gazową w budynku i mieszkaniu powódki oraz wymieniono piony kanalizacyjne.

Powódka pomimo tego, że sama zwracała się do Gminy o przeprowadzenie prac remontowych niejednokrotnie uniemożliwiała dostęp do swojego mieszkania pracownikom pozwanej, którzy mieli przeprowadzić takie prace bądź nie zezwalała na dokonanie niezbędnych przeglądów instalacji.

W odpowiedzi na wniosek powódki dotyczący wydzielenia pomieszczenia sanitarnego celem adaptacji na łazienkę i toaletę Gmina G. poprowadziła rurę kanalizacyjną przez korytarz budynku oraz udzieliła wstępnej zgody na wykonanie prac na własny koszt. Zgoda została uzależniona od spełnienia przez H. L. warunku uzyskania zgody na wykonanie łazienki od lokatorów zajmujących lokal bezpośrednio pod mieszkaniem powódki oraz od wykonania przez uprawnionego projektanta projektu technicznego. Powódka zaadaptowała pomieszczenia na łazienkę bez spełnienia warunków pozwanej. Pozwana po uzyskaniu informacji o wykonanych pracach wezwała powódkę do przywrócenia stanu pierwotnego lokalu.

Po wymienieniu pionów kanalizacyjnych jak i po zamontowaniu pieca kaflowego w kuchni powódka uniemożliwiła wykonawcom wejście do przedmiotowego lokalu i wykonanie robót towarzyszących (prace murarsko-tynkarskie). Ostatecznie zgodziła się na wpuszczenie pracowników firmy i przeprowadzenie przez nich prac zduńskich, przy czym odmówiła realizacji remontu pieca, domagała się wykonania nowego pieca z nowych kafli. Firma remontowa oceniła,

że te prace nie są potrzebne. Stwierdzono jednocześnie, że nieprawidłowości w funkcjonowaniu pieca są związane z niewłaściwym użytkowaniem urządzenia przez powódkę. Uznano również za konieczne wykonanie nawiewu w kuchni na co powódka także nie wyraziła zgody.

Z powodu zaległości w zapłacie czynszu przez powódkę w 2008 roku pozwana złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu. Wyrokiem zaocznym z 27 sierpnia Sąd Rejonowy w Gliwicach (sygn. I C 302/09) orzekł o opuszczeniu przez powódkę lokalu położonego w G. przy ulicy (...) bez przyznania prawa do lokalu socjalnego. Pomimo wyroku eksmisyjnego powódka nadal zajmowała przedmiotowy lokal wobec czego pozwana naliczała należność za bezumowne korzystanie z lokalu. W dniu (...) syn powódki dokonał dobrowolnej spłaty całości zadłużenia powódki za użytkowanie przedmiotowego lokalu w wysokości 17 140,91 zł. W dniu 8 lutego 2013 roku strony zawarły nową umowę najmu przedmiotowego lokalu na czas nieoznaczony. Wysokość stawki czynszu ustalono na 164,31 zł miesięcznie (3,83 zł za m²).

Powódka w ostatnim okresie na własny koszt przeprowadziła częściowy remont mieszkania.

W 1986 roku powódka za namową lekarza POZ w czasie terapii dolegliwości ze strony układu moczowego rozpoczęła leczenie psychiatryczne, wówczas rozpoznano u niej zaburzenia lękowo-depresyjne. W 1988 roku rozpoznano u niej zaburzenia nerwicowe. Powódka H. L. do stycznia 1989 roku była zatrudniona w zakładach (...) S.A. Od stycznia 1989 roku uzyskuje rentę inwalidzką, której wysokość w maju 2014 roku wynosiła miesięcznie 437,16 zł. Powódka jest trwale częściowo niezdolna do pracy. Powódka leczyła się psychiatrycznie nieregularnie, przerywała przyjmowanie leków, przerwy między wizytami u psychiatry dochodzące do kilku lat. Na pogorszenie stanu zdrowia psychicznego powódki wpłynęła trudna sytuacja rodzinna, odejście jej męża, śmierć siostry, sprawa rozwodowa, samotne wychowywanie dziećmi choroby dzieci, absencje w pracy spowodowane koniecznością sprawowania opieki nad dziećmi, konflikty w pracy i z sąsiadami, schorzenia somatyczne, toczące się sprawy sądowe (sprawa karna oraz przed sądem pracy).

Powódka była kilkakrotnie hospitalizowana w szpitalu w T., początkowo z rozpoznaniem zaburzeń lękowo-depresyjnych, a od 2003 roku z powodu organicznych zaburzeń nastroju, nie rozpoznano zaburzeń uwarunkowanych sytuacyjnie. Wyniki przeprowadzonego bezpośredniego badania nie wskazują na występowanie sytuacyjnie uwarunkowanych zaburzeń adaptacyjnych związanych z przewlekłą sytuacją stresową, w jakiej powódka znajdowała się przez kilkanaście lat. Powódkę cechuje mały wgląd w sytuację osobistą oraz postawa roszczeniowa, prezentuje cechy osobowości paranoicznej.

W skutek warunków lokalowych niedających jej podstawowego komfortu i poczucia bezpieczeństwa w wychowaniu dzieci doznała ujemnych przeżyć psychicznych obejmujących dominujące poczucie krzywdy, wstydu, bezradności, utraty zaufania, nasilenia problemów ze snem, zniechęcenia oraz sytuacyjnie wywołanego bezpieczeństwa. Powyższy stan dyskomfortu nie uległ utrwaleniu, ani nie był na tyle nasilony, żeby z jego powodu zasięgać porad lekarza specjalisty. Pozostałe przykre stany uczuciowe tj. dystres, niepokój obejmujący perspektywy życiowe, żal, przygnębienie stanowiły kontinuum stanów afektywnych ujawnionych wcześniej, które były przyczyną podjęcia leczenia psychiatrycznego w 1986 roku i związanymi z udokumentowanymi trudnymi sytuacjami życiowymi. Przeżycia natury psychicznej uwarunkowane warunkami lokalowymi nie przekroczyły jej zdolności przystosowawczej. Powódka nie pozostawała w specjalistycznym leczeniu, nie odczuwała potrzeby stałej opieki psychiatrycznej czy psychologicznej. Jej ogóle funkcjonowanie społeczne nie uległo pogorszeniu. Po przerwie trwającej od 2000 roku powódka ponownie zgłosiła się do (...) dopiero po dłuższym czasie. Obecny stan zdrowia powódki nie wynika z warunków lokalowych, w których musiała zamieszkiwać przez wiele lat. Trudne warunki mieszkaniowe i związane z nimi problemy prawne nie nasiliły wcześniejszych zaburzeń czynności psychicznych w taki sposób, aby stanowić przyczynę zgłoszenia się do psychiatry w poradni czy powodem hospitalizacji psychiatrycznej. Obecnie zgłaszane skargi przez powódkę wynikają z pierwotnych zaburzeń w obrębie struktury osobowości oraz wtórnych organicznych zmian w obrębie ośrodkowego układu nerwowego.

Powódka cierpi na chorobę psychiczną, która nie jest związana z jej sytuacją mieszkaniową. Choroba psychiczna, która jest obecnie rozpoznawana u powódki wynika z zupełnie innych czynników. Powódka otrzymywała rentę

związaną z ogólnym stanem zdrowia. Doznania psychiczne nie mają wpływu na przebieg choroby posiadającej ściśle określone objawy. Wynikają one z uszkodzeń ośrodkowego układu nerwowego. Powódka prezentuje nadmierne reakcje psychiczne, co pogłębiło przebieg choroby psychicznej. Nie można wiązać warunków mieszkaniowych z pogorszeniem stanu zdrowia psychicznego. Powódka bierze do siebie różne obojętne sytuacje otoczenia, jako zniewagę ukierunkowaną przeciwko niej. To powoduje, że jest ona cały czas skupiona na poczuciu krzywdy, wynika to z cech osobowości i nie mają na nie wpływ u czynniki zewnętrzne.

Sąd ustalił powyższe okoliczności na podstawie następujących dowodów: zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach k. 19; decyzja o przyznaniu renty inwalidzkiej k. 20-21; decyzja o ponownym ustaleniu renty z dnia 6 maja 2013 r. k. 22; zaświadczenie ZUS z dnia 29 stycznia 2014 r. i 12 maja 2014 r. k. 23-24; orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 4 sierpnia 2011 r. k. 25; orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 9 kwietnia 2013 r. k. 26; pismo Zarządu (...) z dnia 20 maja 2009 r. k. 39; wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 sierpnia 2009 r. sygn. akt I C 302/09 k. 40; pismo Zarządu (...) z dnia 11 stycznia 2013 r. k. 41; umowa najmu zawarta przez strony 8 lutego 2013 r. k. 42-45; dokumenty zawarte w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt I C 1324/91; dokumenty zawarte w aktach Sądu Rejonowego w Gliwicach I C 944/13 w szczególności: zaświadczenie lekarskie k. 14, karty wypisowe ze szpitala k. 42, 116-121, karta informacyjna ze szpitala k. 46, zarządzenie Prezydenta Miasta G. k. 56-57, protokół wizji k. 126, pisma powódki do prezydenta miasta k. 130-132, 136, 244-245, 247, pisma kierowane do zakładu gospodarki k. 134, 135, 137, korespondencja kierowana do powódki z urzędu miejskiego i ZGM k. 138-140, decyzja administracyjna k. 141, skierowanie i porozumienie k. 195-196, zaświadczenie o stanie zdrowia k. 202, pisma do (...) k. 246, 248, załączniki do pisma procesowego pozwanej k. 259-276, załączniki do pisma procesowego pozwanej z 18.12.2013 r. k. 288 i 311, opinie sądowo psychiatryczne k. 315-321, 486-490, dokumentacji medycznej k. 348-419, 440-467, 515, 518-519, opinia w sprawie zainstalowania urządzeń sanitarnych k. 520-521, decyzja administracyjna k. 522; opinia biegłego psychiatry k. 196-201; uzupełniająca opinia biegłego psychiatry k. 270-279; ustna uzupełniająca opinia biegłego psychiatry k. 308; zeznania świadków: H. P. (zapis w formie audio-wideo k. 115), I. S. (zapis w formie audio-wideo k. 187), I. G. (zapis w formie audio-wideo k. 187); przesłuchanie stron ograniczone do przesłuchania powódki H. L. (zapis w formie audio-wideo k. 187, 308);

Dowody z dokumentów urzędowych zostały sporządzone przez uprawnione osoby, w granicach ich kompetencji, a zatem były w pełni wiarygodne. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły także niekwestionowane dokumenty prywatne, których prawdziwość nie budziła wątpliwości. Opinie biegłej z psychiatrii zostały przyjęte przez Sąd bez zastrzeżeń, gdyż zostały sporządzone zgodnie ze zleceniem Sądu, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności istotnych dla poczynienia niezbędnych ustaleń faktycznych. Nie istniały też wątpliwości co do wiedzy, fachowości lub bezstronności biegłej. Biegła w kolejnych opiniach uzupełniających potwierdzała ustalenia zawarte w pierwszej opinii. Opinie są spójne, zupełne i weryfikowalne z uwagi na jasność zawartych w niej treści. Wiedza i doświadczenie zawodowe biegłej oraz stanowczy charakter opinii przekonują, że zasadnym było poczynienie ustaleń na ich podstawie. Zeznania powódki Sąd uznał częściowo za wiarygodne, odmówił im wiarygodności w zakresie, w jakim wskazywała, że pozwana nie reagowała na jej pisma dotyczące konieczności przeprowadzenia remontów, bowiem stały one w sprzeczności z treścią dokumentów, które zostały dopuszczone, jako dowody w sprawie z akt IC 944/13 na wniosek pełnomocnika powódki. Z tych samych względów za niewiarygodne Sąd uznał zeznania I. S. w zakresie, w jakim twierdziła, że Gmina utrudniała powódce przeprowadzenie remontów i nie reagowała na jej pisma wiedzę specjalistyczną z zakresu psychiatrii. Odnośnie warunków panujących na przestrzeni lat w lokalu, w którym zamieszkuje powódka Sąd oparł się na dowodach z dokumentów tj. umowie najmu, protokole zdawczo – odbiorczym oraz zeznań powódki i świadków zawnioskowanych przez powódkę, którzy potwierdzili niski standard mieszkania, które zajmowała.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika powódki o dopuszczenie opinii biegłego z zakresu budownictwa i architektury, zakresu rent i emerytur, wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry oraz wniosek o przeprowadzenie z akt Sądu Rejonowego w Gliwicach I C 1019/03 i I C 857/01. Biegła psychiatra E. K. w swoich opiniach, których wyniki ostatecznie potwierdziła na rozprawie w dniu 25 lutego 2016 roku wskazała, że obecny stan zdrowia powódki nie ma związku z jej sytuacją lokalową, dlatego wskazane dowody należało uznać za niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Natomiast wniosek o przeprowadzenie dowodu z akt Sądu Rejonowego w

Gliwicach I C 1019/03 i I C 857/01 należało oddalić z na sformowaną tezę dowodową nie wskazanie konkretnych dokumentów, z których dowód należało przeprowadzić.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne należało oddalić.

Powódka H. L. wniosła o zasądzenie od pozwanej Gminy G. kwoty 912 000,00 zł jako skapitalizowanej renty za okres od lutego 1989 roku włącznie do maja 2014 roku włącznie wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jej rzecz renty w wysokości 3000 złotych miesięcznie począwszy od czerwca 2014 roku płatnej do dnia 15 każdego miesiąca wraz z odsetkami w wysokości ustawowej w przypadku opóźnienia w płatności każdej z rat. Zasadności swojego roszczenia upatrywała w działaniach pozwanej, która dostarczyła jej lokal urągający wszelkim normom, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia przeznaczone do zamieszkiwania. Podnosiła również, że pozwana nie reagowała na jej pisma wzywające do przeprowadzenia remontów oraz utrudniała realizację własnych przedsięwzięć stawiając dodatkowe warunki. Konsekwencją takiego zachowania było pogorszenie stanu zdrowia powódki i konieczność podjęcia leczenia psychiatrycznego. Wskazał, że miało to wpływ na pogorszenie jej sytuacji życiowej, zwiększenie potrzeb, zmniejszenie widoków na przyszłość jak również utratę możliwości zarobkowych.

Jako podstawę prawną swojego roszczenia powódka, działająca przez profesjonalnego pełnomocnika wskazała art.415 kc i 417 kc.

Artykuł 415 k c stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Zgodnie z treścią art. 417§1 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie bądź zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca władzę z mocy prawa.

Podstawa prawna roszczenia powódki odnosi się do reżymu odpowiedzialności deliktowej. Z uwagi na fakt, że powódka wiąże swoje roszczenia z bezprawnym zachowaniem pozwanej, jako jednostki samorządu terytorialnego rozważanie prawne należy oprzeć na treści artykułu 417 kc.

Zakresem przedmiotowym odpowiedzialności według art. 417§1k.c objęto wszelkie niezgodne z prawem działania lub zaniechania zaistniałe przy wykonywaniu władzy publicznej, zakresem podmiotowym min. jednostki samorządu terytorialnego, a zatem również Gminę. Warunkiem koniecznym zasadności roszczenia na podstawie powołanego artykułu jest, zatem stwierdzenie bezprawności działania władzy publicznej. W piśmiennictwie przyjmuje się, że aby postawić organom władzy publicznej zarzut bezprawnego działania lub zaniechania należałoby wskazać normę prawną, regulującą dany stosunek, która ów organ naruszył. Dalszym koniecznym warunkiem ustalenia odpowiedzialności jest wykazanie szkody, jaka zaistniała na skutek naruszenia, jak również związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem a szkodą. Ciężar dowodu zgodnie z art.6 kc spoczywa na powodzie.

Powódka zawarła umowę najmu przedmiotowego lokalu dobrowolnie, jak sama twierdziła podpisała ją nie oglądając wcześniej mieszkania. Jego stan od początku zamieszkiwania znany był powódce i jak wynika z protokołu zdawczo-odbiorczego, był dobry. Standartowi mieszkania odpowiadał odpowiednio niski czynsz. Fakt, że powódka zmuszona była przeprowadzić się do nowego lokalu wynikał z tego, że eksmitowano ją z poprzedniego lokalu za nieprzestrzeganie porządku domowego. Powódka musiała się, zatem liczyć z tym, że w takich sytuacjach nie może oczekiwać na otrzymanie mieszkania, które zapewniłoby wszelkie wygody. Okoliczność, że wobec powódki, na skutek zalegania z czynszem, ponownie orzeczono eksmisję, wskazuje, że nie miała ona możliwości na utrzymanie mieszkania o wyższym standardzie i tym samym droższym czynszu. Powódka podjęła ponownie dobrowolnie decyzję o zawarciu z pozwaną umowy najmu na ten sam lokal po spłacie zaległości. Nie można, zatem uznać, że pozwana naruszyła w tym zakresie jakiegokolwiek normy prawne. Nie można uznać również za zasadny zarzut, że pozwana nie reagowała na prośby powódki o przeprowadzenie remontów, przeczy temu, bowiem zabrany materiał dowodowy, który wskazuje,

że pozwana w miarę możliwości finansowych przeprowadzała remonty, dokonywała przeglądów i reagowała na pisma powódki kierowane do Gminy. Jednakże to powódka w wielu sytuacjach utrudniała realizację prac, nie spełniała warunków wykonania inwestycji, które wynikały z obowiązujących przepisów prawnych, sama nie przestrzegала zakazów korzystając z butli gazowej, zwiększając bez pozwolenia powierzchnie piwnicy, uniemożliwiając dokonanie przeglądów instalacji elektrycznej, nieprawidłowo użytkując piec. Nie znajduje także potwierdzenia okoliczność, że pozwana uniemożliwiała powódce przeprowadzenie remontów we własnym zakresie i stawiała jej warunki nie możliwe do zrealizowania, Powódka nie potrafiła dokładnie wskazać, na czym te utrudnienia polegały, jakie warunki były jej stawiane i czy pozwana tym samym naruszyła obowiązujące przepisy.

W tych okolicznościach sprawy Sąd nie dopatrył się naruszenia ze strony Gminy G. norm prawnych, które uzasadniałyby przyjęcie bezprawności jej działania, a tym samym zaistnienia przesłanki z art.417 k.c.

Niezależnie od braku podstawowej przesłanki, jaką jest bezprawność działania pozwanej Gminy, Sąd nie dopatrył się również związku przyczynowego pomiędzy warunkami mieszkankowymi powódki, a pogorszeniem stanu jego zdrowia, niemożnością znalezienia pracy. Zauważyć należy, że powódka już od 1986 leczyła się psychiatrycznie, w 1988r. miała zaburzenia nerwicowe, od 1989r.uzyskuje rentę inwalidzką i jest niezdolna do pracy. Konieczność podjęcia leczenia psychiatrycznego pojawiła się, zatem u powódki o wiele lat wcześniej niż zamieszkała w przedmiotowym lokalu. Biegła w swoich opiniach kategorycznie zaprzeczyła, aby stan zdrowia powódki związany był z warunkami lokalowymi w jakich zamieszkuje i aby przyczyniły się one do nasilenia wcześniejszych zaburzeń czynności psychicznych. Obecne skargi zgłaszane przez powódkę wynikają z pierwotnych zaburzeń w obrębie struktury osobowości oraz wtórnych organicznych zmian w obrębie ośrodkowego układu nerwowego. Zwrócić należy uwagę, że opinię podobnej treści wydał inny biegły psychiatra w sprawie IC 944/13, która stała się również dowodem w niniejszej sprawie na wniosek pełnomocnika powódki.

Należy zatem stwierdzić, że powódka nie wykazała kolejnych przesłanek wskazanych w art.417 k.c tj zaistnienia szkody związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanej i stanem zdrowia powódki.

Powódka wystąpiła z żądaniem wypłacenia renty skapitalizowanej oraz renty na przyszłość, na możliwość taką wskazuje treść art.444 § 2kc. Poszkodowanym w rozumieniu tego artykułu, uprawnionym do dochodzenia roszczeń, jest osoba, która doznała uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia na skutek zdarzenia, za które odpowiedzialność ponosi inna osoba. Jak wyżej wykazano Gmina G. nie ponosi odpowiedzialności, gdyż nie zostały spełnione podstawowe przesłanki z art.417§1 k.c, a zatem bezprawność czynu, szkoda i związek przyczynowy pomiędzy działaniem pozwanej, a stanem zdrowia powódki. Dlatego roszczenie powódki również w zakresie wypłacenia renty należało uznać za bezzasadne, warunkiem bowiem zastosowania tego przepisu jest także wykazanie, że wywołanie rozstroju zdrowia miała związek przyczynowy z bezprawnym działaniem pozwanej, a zatem niezgodnym z obowiązującymi normami prawnymi.

Mając to na uwadze Sąd uznał za bezprzedmiotowe dopuszczenia dowodu z biegłego z zakresu wyliczenia rent i emerytur i biegłego z zakresu budownictwa.

Niezależnie od wyżej wskazanych argumentów Sąd uznał za zasadny zarzut przedawnienia roszczenia za okres wcześniejszy, niż 3 lata przed dniem złożenia pozwu w oparciu o treść art.118 k.c., który przyjmuje trzyletni okres przedawnienia przy roszczeniach okresowych.

Mając powyższe okoliczności na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Sąd wobec powódki zastosował art.102 k.p.c mając na uwadze jej trudną sytuację finansową, problemy zdrowotne jak również okoliczności sprawy, które spowodowały wystąpienie z powództwem.

Zgodnie z §19 i 20 w związku z §6 pkt.7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzono na rzecz pełnomocnika z urzędu kwotę 7200zł. powiększoną o podatek VAT.

SSR del Beata Majewska-Czajkowska